

Arrest

nr. 109 812 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 6 juni 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 3 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 1 december 2010 ieder een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 september 2011 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 25 november 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 72 106 van 19 december 2011 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 januari 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Verzoekers dienden op 1 februari 2012 elk een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 februari 2012 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Op 3 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing stelden verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 30 mei 2012 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 augustus 2012 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen stelden verzoekers een beroep in bij de Raad.

1.11. Bij arrest nr. 97 014 van 13 februari 2013 vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Bij arrest nr. 97 015 van 13 februari 2013 vernietigde de Raad de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 mei 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 15 mei 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.05.2012 bij onze diensten werd ingediend door;

[K.R.K.] [...]

+ partner [K.S.S.] [...]

+ minderjarige kinderen; [K.S.K.] [...]
 [K.J.S.] [...]
 [K.T.S.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 29.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O.. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht,

gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; E.HRM, 2 mei 1997, *D. t Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t- Verenigd Koninkrijk*; EHRM, Decision, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voordien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod die verzoekers eveneens op 15 mei 2013 ter kennis werden gebracht, bevatten volgende motivering:

"In uitvoering van de beslissing van [B.E.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...], nationaliteit Afghanistan [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten ;

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 28.08.2012, hem betekend op 07.09.2012.*

[...]

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

□ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan; betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 28.03.2012, hem betekend op 07.09.2012."*

Deze bevelen vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In een exceptie werpt verweerder op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus over een gebonden bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.2. De Raad merkt op dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Er kan bijgevolg niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van Mevrouw [K.] een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Het artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Op 30/01/2013 levert de verzoekende partij een standaard medisch getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen.

Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende partij lijdt aan een [...] erosie Discopathie L4 en L5, L5-S1, hypothyroïdie.

Op het standaard[...] medische getuigschrift van 30/01/2013 uitgeschreven door Dr [R.K.] is het mogelijk te lezen dat de aandoening waaraan Mevrouw [K.] lijdt, zeer ernstige is aangezien dat op deze standaard[...] medische getuigschrift er wordt ingeschreven dat "Verlamming benen; mobiliteitsproblemen en pijn"

Op 05 februari en 10 april 2013 heeft de verzoekende partij aanvullingen van zijn aanvraag 9 ter waar in het is vastgesteld dat zij moet opgevoed worden anders invaliditeit hypothyroïdie en zeer sterk verlaag in vitamine D."

Dus de aandoening van de verzoekende partij inhoudt een reële risico voor het leven of de fysieke integriteit.

De ziekte is uiteraard zeer ernstig en zeer bedreigend voor de levenskwaliteit van Mevrouw [K.];

De medische toestand van Mevrouw [K.] is dramatisch bij terugkeer naar haar land van herkomst omdat het niet alleen zal er niet goed behandeld worden, maar hoe groter de kans op het geweld van haar man lijden.

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van Mevrouw [K.] inhoudt.

Bovendien, een arrest van Uw Raad, in een Franstalige kamer, van 27 november 2012 (CCE 92 309) stelt vast dat " (...) en adoptant, le libellé de l'article 9 ter de la loi, le législateur a entendu astreindre la partie adverse (de Belgische Staat) à un contrôle des pathologies allégué qui s'avère plus étendu que celui découlant de la jurisprudence invoqué par la partie défenderesse. Ainsi, plutôt que de se référer purement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le législateur a prévu diverse hypothèse spécifiques » en dat « La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur la base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou le pays de résidence, à savoir :

- Celles qui entraînent un risque réel pour la vie ;*
- Celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique ;*
- Celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant*

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque pour la vie du demandeur, puisqu'il envisage, au côté du risque vital, deux autres hypothèses. (...) "

Dus moet de beslissing ten opzichte van de drie soorten ziektes gemotiveerd worden.

Maar forceert is vast te stellen dat de tegenpartij zich in algemene termen beperkt om zijn weigering alleen op het reële risico voor het leven van de verzoekende partij te motiveren;

Het is dus een stereotypische beslissing zonder rekening met de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij te houden.

Bovendien is de ziekte van de verzoekende partij niet vermeld in de bestreden beslissing.

Er is bijgevolg een motivatiegebrek ten opzichte van het onmenselijke en vernederende karakter beschadigend van de niet- behandeling van de ziekte, des te meer dat een ander arrest van een Franstalige kamer van Uw Raad van 10 december 2012 verklaart dat " le Conseil ne peut que constater qu'il ressort tant de la demande d'autorisation de séjour des parties requérantes que des certificats médicaux y annexés, dont la partie défenderesse disposait au moment de la prise de décision attaquée, que les parties requérantes faisaient valoir une corrélation entre l'état de santé de leur enfant et un retour dans son pays d'origine, à savoir notamment une possibilité d'aggravation de son état, argument qui n'est aucunement rencontré par la décision entreprise, qui se limite à faire état de la disponibilité et de l'accessibilité du traitement médicamenteux et du suivi médical requis au pays d'origine.(...) Dès lors, le Conseil constate que le risque allégué par les parties requérantes en cas de retour dans leur pays

d'origine – à savoir notamment l'aggravation des crises de leur enfant malade – l'est à la fois au titre de condition de recevabilité et de fondement de leur demande d'autorisation de séjour. Ce constat s'impose d'autant plus qu'il ressort du certificat médical duquel l'allégation de ce risque est tirée – annexé à la demande –, que ce risque a été appréhendé par le médecin de l'enfant des parties requérantes dans l'hypothèse d'un retour au Congo.”

Dat de tegenpartij onderzocht de ernst van de ziekte in correlatie met de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in Rusland moest;

Dat dat helaas niet het geval is;

Dat bijgevolg, de betwistbare beslissing slecht wordt gemotiveerd waar in zij de ziekte niet ten aanzien van de beschikbaarheid van de gezondheidszorg in het geboorteland van de verzoekende partij evalueert;

De tegenpartij beperkt ook zich ertoe om naar recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te verwijzen zonder op het arrest van principe te wijzen;

De Staat, weliswaar soeverein betreffende de toegang, verblijf of verwijdering van non-nationaal, kan voor het bepalen van uitwijzing van de zieke vreemdelingen bestraft worden (EVRM, D. c Verenigd Koninkrijk, 2.05.1997, n°30240/96). Immers „l'expulsion par un Etat contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'Etat en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays “ (EVRM, N. c Verenigd Koninkrijk, 27.05.2008, n°26565/05, §30). De Europese rechter heeft in bepaalde gevallen, tot een uitbreiding door keilen van het beschermingsgebied van artikel 3 kunnen overgaan CESDH en van mening zijn dat een zieke vreemdelingen uitwijzen onder deze beschikking viel. In 1998 herinnerde de Commissie met het oog hierop eraan dat „l'objet et le but de la Convention, instrument de protection des particuliers, appellent à comprendre et appliquer ses dispositions d'une manière qui en rende les exigences concrètes et effectives “ (Europese Commissie van de mensenrechten, BB definitief maakt, c Frankrijk, goedgekeurd verslag 9.03.1998, n°30930/96, §54).

De toepassing van artikel 3 van CESDH vormt echter probleem in zoverre de verantwoordelijkheid van de overheid in het verwijzingsland direct of indirect door hun opzettelijke handelingen of weglatingen verplicht moet worden. Maar in de omstandigheid die ons interesseert, komt de schade uit „d'une maladie survenant naturellement et de l'absence de ressources suffisantes pour y faire face dans le pays de destination“ (§43, EVRM, N. c/RU). Volgens het Europese Hof, moet de uitwijste staatsinstantie verantwoordelijke gehouden worden voor de opgelegde lijden aan de vreemdeling. Het is dus de uitvoeringinzet van de beslissing om uit te wijzen, die, ten aanzien van de zeer uitzonderlijke omstandigheid die door de persoonlijke situatie van de zieke buitenlander wordt gevormd, maar ook van „considérations humanitaires impérieuses“, de overtreding van artikel 3 (D. c VK, §54) afhaalt en een onmenselijke behandeling vormt.

Het Hof is van mening dat „elle doit se réserver une souplesse suffisante pour traiter de l'application de l'article 3 dans les autres situations susceptibles de se présenter “ en dat het toepassingsgebied van dit artikel „reviendrait à en atténuer le caractère absolu“ (D. c VK, §49). Artikel 3 verbiedt de onmenselijke behandelingen op absolute wijze, en het feit dat het buitenland illegaal op het grondgebied is doorgedrongen of nog dat hij een overtreding zou kunnen geen uitzondering vormen heeft begaan. Vanaf de zaak D. c VK, en ondanks een extensieve interpretatie van artikel 3, werd een bijzonder hoge drempel door het Hof bepaald. De omstandigheden moeten dan streng, met name onderzocht worden de persoonlijke situatie van de eiser. Aldus om de aansprakelijkheid van de Staat met zich mee te brengen die tot de verwijdering overgaat, moet het Hof vaststellen als er een risico reëel en gebleken te zijn voor de gezondheid van het buitenland bestaat die „un degré de gravité tel qu'il relève de l'article 3 du fait d'autres éléments existant dans le pays d'accueil, comme le manque de soins et de services médicaux“ (D. c VK, § 49). Sindsdien dit arrest van 2 mei 1997 en behalve de BB-zaak. c Frankrijk, heeft het Hof, in gelijksoortige zaken niet meer nooit van mening geweest dat de vereiste drempel om overtreding van artikel 3 af te halen CESDH was bereikt.

In het arrest N. c. Verenigd Koninkrijk betreffende een Oegandese burger die van AIDS is getroffen, de afvallige rechters verwijten de meerderheid hun strenge beoordeling van het geval. De aanslag aan het recht op gezondheid geëist zou te hoog zijn om tot een overtreding van artikel 3 EVRM te besluiten. Deze kritiek wordt herhaald in de zaak Yoh-Ekale Mwanje: „ la différence entre une personne qui est sur son lit de mort ou dont on sait qu'elle est condamnée à bref délai nous paraît infime en termes d'humanité“ (Cour eur. D.H., 20 décembre 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique, req. n° 10486/10, gemeenschappelijke gedeeltelijk overeenstemmende mening aan de rechters Tulkens, Jociene, Popovic, Karakas, Raimondi en Pinto de Albuquerque). Gezien het absolute karakter en van de fundamentele waarde die door artikel 3 EVRM worden beschermd, zou de verplichting van een levensvoorspelling op korte termijn door de afwezigheid van zorgen in het geboorteland moeten voldoen om de bescherming tegen de uitstoting te mobiliseren.

De meerderheid rechters van het arrest (N. c. Verenigd Koninkrijk) schijnt de drempel van ernst van artikel 3 EVRM op te heffen wanneer sociaaleconomische beschouwingen bestaan.

Het is niet meer de sociaaleconomische verlenging van het recht dat er rekening mee wordt gehouden, maar het recht dat verdwijnt tegenover bepaalde sociaaleconomische gevolgen. Het artikel 3 van EVRM stemt echter geen enkele balans van de belangen toe aangezien hij een absoluut karakter bezit.

Deze benadering waarnaar de tegenpartij verwijst overschrijdt dus de bevoegdheden van het hof want zij gebruikt een recht van burgerlijke en politieke aard, artikel 3 EVRM, om een recht van economische en sociale aard te beschermen.

Het is betreurenswaardig, dat het recht op gezondheid niet meer gewichten binnen de Raad van Europa heeft, en dat hij niet als een fundamenteel recht wordt beschouwd dat aan de menselijke persoon wordt vastgemaakt. Trouwens zelfs wanneer de EVRM voornamelijk ten doel heeft burgerrechten en politieke rechten te beschermen, moet de sociale verlenging niet verduisterd worden "nulle cloison étanche ne sépare la sphère des droits économiques et sociaux du domaine de la Convention » (CEDH, Airey c/ Irlande, 9.10.1979, n°6289/73§26). "

Integendeel illustreert het M.S.S-arrest een analyse geconcentreerd op de gevolgen van de mishandeling voor het slachtoffer eerder dan voor zijn aard van economische en sociale aard. De verwijzing van een Afghaanse asielzoeker door België naar Griekenland, waar hij aan de straat in een onzekerheid en een totale afloop leefde, schendt het verbod van behandelingen die bevat in artikel 3 EVRM beschadigen,(Cour eur. D.H., 21 janvier 2011, M.S.S. c. Belgique et Grèce, req. no 30696/09, §§ 263 et 367).

Het is dus verkeerd dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Haar aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat;

Dit medische certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld;

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat voorgelegd door de verzoekende partij duidelijk aangeeft de pathologie waaraan de verzoekende partij lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M;

Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden."

4.2.1. De Raad merkt op verzoekers op correcte gronden stellen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de lage rugpijn ten gevolge van discopathie L5-S1 en sacro-iliitis waaraan verzoekster lijdt geen actueel reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Er wordt toegelicht dat een degeneratieve aandoening betreft waarvan de behandeling enkel symptomatisch is en dus niet essentieel. Aangaande de vastgestelde hypothyroïdie heeft de ambtenaar-geneesheer geduid dat deze weinig uitgesproken is en momenteel ook niet wordt behandeld. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat in de eerste bestreden beslissing slechts op algemene wijze, zonder vermelding van verzoeksters ziekte, wordt gemotiveerd dat verzoeksters gezondheidsproblemen geen gevaar inhouden voor haar leven en dat de voorziene motivering niet meer is dan een stereotiepe motivering waaruit niet kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden met haar persoonlijke medische situatie.

In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt uiteengezet dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd en dat daarom werd beslist om hen, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van dezelfde wet, een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Betreffende het inreisverbod wordt in de tweede en de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoekers niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan.

Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. In de mate dat verzoekers de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwisten voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekers medisch getuigschriften aanbrachten die aan bepaalde vormelijke vereisten voldoen op zich niet tot gevolg heeft dat verweerder verplicht is om op basis van deze getuigschriften steeds een verblijfsmachtiging af te leveren. Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Verzoekers geven daarnaast aan niet akkoord te gaan met de appreciatie van de gezondheidstoestand van verzoekster door de door verweerder aangestelde controlearts. Zij houden voor dat de aandoening- en waaraan verzoekster lijdt wel degelijk een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit. Zij verwijzen in dit verband naar een medisch attest dat zou zijn opgesteld door dokter K. R. op 30

januari 2013. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat verzoekers via een op 5 februari 2013 gedateerd schrijven een aantal aanvullende medische stukken aan verweerder hebben overgemaakt en dat in dit schrijven wordt verwezen naar een standaard medisch getuigschrift van dokter K. R., doch dat enkel de eerste bladzijde van dit getuigschrift werd overgemaakt – waardoor niet kan worden vastgesteld of dit stuk effectief werd opgesteld door een arts – en hierop geen melding wordt gemaakt van een verlamming van verzoeksters benen of van mobiliteitsproblemen. Ook in de talrijke andere medische getuigschriften die verzoekers overmaakten wordt hiervan geen melding gemaakt. Evenmin wordt in enig aan de Raad voorgelegd medisch attest aangegeven dat het vastgestelde rugprobleem verzoeksters leven of fysieke integriteit actueel in het gedrang brengt. Er wordt in een door verzoekster aangebracht standaard medisch getuigschrift slechts gesteld dat een mogelijke complicatie van de stopzetting van de behandeling van haar rugprobleem kan bestaan in een *“verdere achteruitgang en invaliditeit”*, maar in datzelfde getuigschrift wordt nergens vermeld dat dit rugprobleem effectief wordt behandeld of dat enige curatieve behandeling van dit medisch probleem mogelijk is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de aangestelde controlearts verkeerdelijk oordeelde dat haar rugprobleem heden geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. Ook de reumatoloog die verzoekster zelf raadpleegde concludeerde trouwens dat verzoeksters rugprobleem een louter degeneratieve aandoening is en deze arts wees erop dat verzoekster reeds meer dan zes jaar geconfronteerd wordt met dit probleem, dat er geen aanwijzingen zijn dat deze problematiek verergert en dat enkel een symptoombestrijding mogelijk is.

Aangaande de vastgestelde hypothyroïdie vinden de bevindingen van de controlearts dat deze weinig uitgesproken is steun in de getuigschriften die werden opgesteld door de artsen die verzoekster zelf consulteerde en verzoekers tonen door erop te wijzen dat deze aandoening dient te worden opgevolgd en dat een tekort aan vitamine D werd vastgesteld niet aan dat de conclusie van de controlearts dat deze aandoening op zich geen reëel risico inhoudt voor verzoeksters leven of fysieke integriteit incorrect is.

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen is het voorts niet kennelijk onredelijk om uit de vaststelling dat een medisch probleem geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van een persoon en dat een medische tussenkomst met betrekking tot deze aandoening niet echt vereist is – in casu stelde de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling van verzoeksters rugproblemen louter symptomatisch en dus niet essentieel is en dat haar schildklierprobleem momenteel niet behandeld wordt – te concluderen dat deze persoon geen reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien hij in zijn land van herkomst niet zou kunnen beschikken over enige therapie. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook geenszins dat in alle gevallen moet worden onderzocht of er een adequate behandeling bestaat voor een medisch probleem in het land van herkomst van een vreemdeling. Wanneer de controlearts oordeelt dat er redenen zijn om te besluiten dat het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling geen aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dan dient hij uiteraard geen standpunt in te nemen omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking in dat land. De door verzoekers aangevoerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verzoekers, die stellen Afghaanse staatsburgers te zijn, verduidelijken daarnaast niet waarom zij menen dat verweerder de beschikbaarheid van medische zorgen in Rusland bij het nemen van de eerste bestreden beslissing zou dienen te betrekken.

Verzoekers tonen met hun kritiek ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer niet alle dienstige gegevens bij zijn beoordeling heeft betrokken.

De Raad benadrukt verder dat, gelet op artikel 9ter, § 3, 4° iuncto artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan vaststellen dat een vreemdeling kennelijk niet voldoet aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekers niet akkoord gaan met een aantal overtuigende rechtstheoretische beschouwingen die door een andere ambtenaar in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen kan bijgevolg niet tot de nietigverklaring van deze beslissing leiden.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe een schending van de artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

4.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden gesteld dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Hierbij moet worden herhaald dat de vraag of verzoekster de nodige medische zorgen in haar land van herkomst zal kunnen verkrijgen niet aan de orde is, aangezien werd vastgesteld dat de aangevoerde gezondheidsproblematiek strikt genomen geen medische interventie vereist. Door de rechtspraak van het EHRM te bekritisieren tonen verzoekers ook niet aan dat de bestreden beslissingen tot gevolg zullen hebben dat zij zullen worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Waar verzoekers nog verwijzen naar de risico's die verzoeker loopt in zijn land van herkomst kan het volstaan op te merken dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij geen nieuwe gegevens inzake de situatie in zijn land van herkomst aan verweerder ter kennis bracht, zodat dus niet blijkt dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door het nemen van de bestreden beslissingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK